

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 74.883/3
van 15 december 2023

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot
vaststelling van de minimumvoorschriften voor de bescherming
van kalkoenen’

Op 14 november 2023 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot vaststelling van de minimumvoorschriften voor de bescherming van kalkoenen’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 5 december 2023. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Koen MUYLLE en Elly VAN DE VELDE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Yves DEPOORTER, toegevoegd griffier.

Het verslag is uitgebracht door Pieter AERTGEERTS, adjunct-auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 15 december 2023.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe minimumvoorschriften vast te stellen voor het houden van kalkoenen voor vleesproductie op kalkoenenbedrijven. Die voorschriften gelden naast diegene die reeds zijn vervat in het koninklijk besluit van 1 maart 2000 ‘inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren’.

Artikel 1 van het ontwerp bevat een aantal definities. De artikelen 2 en 3 regelen het toepassingsgebied.

Artikel 4 bepaalt de voorwaarden waaraan de verzorging en de controle van de kalkoenen moeten voldoen. Artikel 5 legt de toegelaten vang- en optilmethodes vast afhankelijk van de leeftijd van de kalkoenen. Artikel 6 heeft betrekking op het lichtschema, de lichtintensiteit en het gebruik van natuurlijk licht. Artikel 7 bepaalt de bezettingsdichtheid, die verschilt volgens de leeftijd van de kalkoenen. Artikel 8 bepaalt de maximale groeisnelheid van kalkoenen. Artikel 9 regelt het aanbod van voer en drinkwater. Overeenkomstig artikel 10 hebben alle kalkoenen permanent toegang tot droog en los strooisel op de vloer. Artikel 11 bevat regels inzake het verrijkingsmateriaal en het buitenbeloop. Artikel 12 voorziet in regels inzake zitstokken en platformen in de stal, afhankelijk van de leeftijd van de kalkoenen. Artikel 13 regelt de ventilatie-, koel- en verwarmingssystemen, alsook de aangepaste maatregelen en het materiaal voor noodgevallen. Artikel 14 bepaalt dat het geluidsniveau in de stal zo laag mogelijk wordt gehouden. Artikel 15 en de twee bijlagen betreffen de opmaak van het scorerapport voor voetzoollaesies. Artikel 16 bepaalt de verplichting betreffende de ziekenboeg en het afzonderen en doden van de kalkoenen. Artikel 17 bevat hygiënemaatregelen te nemen na elke ontruiming van de stal. Artikel 18 bepaalt de gegevens die worden bijgehouden voor een periode van drie jaar.

Artikel 19 bepaalt dat het te nemen besluit achttien maanden na de inwerkingtreding ervan wordt geëvalueerd en geactualiseerd. Overeenkomstig artikel 20 treedt het te nemen besluit in werking op 1 januari 2026 voor kalkoenenbedrijven waarvan de installaties voor de eerste keer in gebruik zijn genomen voor de datum van inwerkingtreding van het ontwerpbesluit.

RECHTSGROND

3. Het ontwerp vindt in hoofdzaak rechtsgrond in artikel 4, § 4, van de wet van 14 augustus 1986 ‘betreffende de bescherming en het welzijn der dieren’. Luidens die bepaling kan de Vlaamse Regering voor de verschillende soorten en categorieën van dieren nadere regels stellen ter uitvoering van onder meer de paragrafen 2 en 3 van dat artikel, die betrekking hebben op de ruimte en de bewegingsvrijheid van het dier en de milieuvoorwaarden in het verblijf.

Voor de bepalingen van het ontwerp met betrekking tot de verzorging van de dieren kan worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid die de Vlaamse Regering ontleent aan artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, gelezen in samenhang met artikel 4, § 1, van de wet van 14 augustus 1986 dat bepaalt dat ieder persoon die een dier houdt, verzorgt of te verzorgen heeft, de nodige maatregelen moet nemen om het dier een in overeenstemming met zijn aard, zijn fysiologische en ethologische behoeften, zijn gezondheidstoestand en zijn graad van ontwikkeling, aanpassing of domesticatie, aangepaste voeding, verzorging en huisvesting te verschaffen.

ALGEMENE OPMERKINGEN

4. Wat betreft de overeenstemming van de ontworpen regeling met de Europese Overeenkomst inzake de bescherming van dieren in veehouderijen, opgemaakt te Straatsburg op 10 maart 1976, goedgekeurd bij wet van 11 juli 1979 (hierna: de Overeenkomst),¹ verklaarde de gemachtigde het volgende:

“Hieronder volgt een overzicht van de relevante artikelen uit de Overeenkomst met telkens het equivalent van de artikelen uit het ontwerp van besluit of uit andere relevante toepasselijke Vlaamse regelgeving. Het ontwerp van besluit beoogt immers niet de Overeenkomst om te zetten. Het is er wel mee in overeenstemming. De omzetting kan teruggevonden worden zowel in de Dierenwelzijnswet, het KB van 1 maart 2000 ‘inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren’ als in huidig ontwerp van besluit:

‘Art. 3. De dieren behoren gehuisvest, gevoederd en verzorgd te worden op een wijze die - rekening houdend met de soort, de graad van ontwikkeling, aanpassing en domesticatie - is aangepast aan hun fysiologische en ethologische behoeften zoals die uit de verworven ervaring en de wetenschappelijke kennis bekend zijn.’

=> Artikel 4, §1 Dierenwelzijnswet + artikel 3 KB van 1 maart 2000 inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren + verschillende artikelen uit het ontwerpbesluit die betrekking hebben op de huisvesting, voederen en het verzorgen van kalkoenen.

‘Art. 4.

1. De bewegingsvrijheid die elk die nodig heeft, rekening houdend met de soort en in overeenstemming met de verworven ervaring en de wetenschappelijke kennis, mag niet zodanig worden beknot dat het dier er onnodig lijden of schade door ondervindt.
2. Wanneer een dier voortdurend of doorgaans vastgebonden of opgesloten is behoort het over de ruimte te beschikken die, in overeenstemming met de verworven ervaring en de wetenschappelijke kennis, aan zijn fysiologische en ethologische behoeften is aangepast.’

=> Artikel 4, §2 Dierenwelzijnswet + punt 4 van de bijlage bij het KB van 1 maart 2000 inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren.

‘Art. 5. De verlichting, temperatuur, vochtigheidsgraad, luchtcirculatie van het dierenverblijven andere milieu-omstandigheden zoals gasconcentratie of geluidsintensiteit, dienen - rekening houdend met de soort, de graad van ontwikkeling, aanpassing en

---

¹ Wet van 11 juli 1979 ‘houdende goedkeuring van de Europese Overeenkomst inzake de bescherming van dieren in veehouderijen, opgemaakt te Straatsburg op 10 maart 1976’.

domesticatie - aan de fysiologische en ethologische behoeften van het dier aangepast te zijn in overeenstemming met de verworven ervaring en de wetenschappelijke kennis.'

=> Artikel 6, 13 en 14 van het ontwerp van besluit + artikel 4, §3 Dierenwelzijnswet + punt 5, c) en d) van de bijlage bij het KB van 1 maart 2000 inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren.

'Art. 6. Geen dier mag gevoederd worden op een wijze dat het er onnodig lijden of schade door ondervindt en evenmin mag het voeder substanties bevatten die voor het dier onnodig lijden of schade kunnen veroorzaken.'

=> Artikel 9 van het ontwerp van besluit + artikel 36, 11° Dierenwelzijnswet + punt 8 van de bijlage bij het KB van 1 maart 2000 inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren.

Art. 7.

1. De conditie en gezondheidstoestand van de dieren behoort grondig en zo vaak als nodig is om nutteloos lijden te voorkomen nagegaan te worden, dat wil zeggen minstens eenmaal per dag als het dieren betreft die in moderne systemen voor intensieve veeteelt worden gehouden.

=> Artikel 4 van het ontwerp van besluit + punt 2 van de bijlage bij het KB van 1 maart 2000 inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren.

2. De technische installaties in de moderne systemen voor intensieve veeteelt dienen minstens eenmaal per dag grondig gecontroleerd te worden en elk gebrek dat er wordt vastgesteld behoort zo vlug mogelijk verholpen te worden. Wanneer het onmogelijk is een gebrek terstond te verhelpen, worden zonder uitstel alle voorlopige maatregelen genomen die nodig zijn om het welzijn van de dieren te garanderen.

=> punt 7 van de bijlage bij het KB van 1 maart 2000 inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren.

Conclusie: het ontwerp van besluit is in overeenstemming met de Overeenkomst."

5. In zoverre sommige bepalingen van het ontwerp kunnen worden beschouwd als een strengere regel dan deze vervat in de Overeenkomst, moet worden vastgesteld dat de Overeenkomst geen uitdrukkelijke bepaling over de voorrang van strengere internrechtelijke maatregelen bevat. Toch kan, mede gelet op de algemene doelstelling en de context van de Overeenkomst, worden aangenomen dat dergelijke bepalingen niet strijdig zijn met de Overeenkomst.

Op grond van artikel 9 van de Overeenkomst werd op 21 juni 2001 een aanbeveling aangenomen met gedetailleerde bepalingen voor de uitvoering van de beginselen van hoofdstuk I van de Overeenkomst, die specifiek betrekking heeft op kalkoenen.² Die aanbeveling betreft ook andere aspecten dan diegene die zijn opgenomen in het ontwerp, maar met de gemachtigde kan worden aangenomen dat de ontworpen regeling niet in strijd is met die aanbeveling, nog afgezien van het gegeven dat die aanbeveling niet bindend is voor de partijen bij de Overeenkomst.

6. Geïnspireerd op de voornoemde Overeenkomst is ook richtlijn 98/58/EG van de Raad van 20 juli 1998 'inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren' aangenomen. Deze richtlijn bepaalt, overeenkomstig artikel 1, lid 1, ervan, minimumnormen

² https://www.coe.int/t/e/legal_affairs/legal_co-operation/biological_safety_and_use_of_animals/farming/Rec%20Turkeys.asp.

inzake de bescherming van landbouwhuisdieren. Artikel 3 van de richtlijn houdt in dat de lidstaten ervoor zorgen dat de eigenaar of houder alle passende maatregelen treft om het welzijn van zijn dieren te verzekeren en te waarborgen dat die dieren niet onnodig aan pijn of leed worden blootgesteld en dat hen geen onnodig letsel wordt toegebracht. Artikel 4 van de richtlijn schrijft voor dat de lidstaten erop toezien dat dieren (niet zijnde vissen, reptielen of amfibieën) worden gefokt en gehouden onder voorwaarden die stroken met de bepalingen in de bijlage bij die richtlijn, met inachtneming van de soort en de graad van ontwikkeling, aanpassing en domesticering, alsmede de uit ervaring of wetenschappelijk onderzoek gebleken fysiologische en ethologische behoeften.

De gemachtigde bezorgde de volgende concordantietabel:

ONTWERP VAN BVR	RICHTLIJN 98/58/EG VAN DE RAAD VAN 20 JULI 1998
Artikel 1 – 3: definities + toepassingsgebied	/
Artikel 4	Punt 2 + 4 van de bijlage
Artikel 5	- Artikel 3 + 4 - Gaat verder dan de richtlijn – artikel 10, lid 2
Artikel 6	Punt 3 + 11 van de bijlage
Artikel 7	- Artikel 3 + 4 - Gaat verder dan de richtlijn – artikel 10, lid 2
Artikel 8	- Artikel 3 + 4 - Gaat verder dan de richtlijn – artikel 10, lid 2
Artikel 9	Punt 14 t.e.m. 16 van de bijlage
Artikel 10	- Artikel 3 + 4 - Gaat verder dan de richtlijn – artikel 10, lid 2
Artikel 11	- Artikel 3 + 4 - Gaat verder dan de richtlijn – artikel 10, lid 2
Artikel 12	- Artikel 3 + 4 - Gaat verder dan de richtlijn – artikel 10, lid 2
Artikel 13	Punt 10 + 13 van de bijlage

Artikel 14	- Artikel 3 + 4 - Gaat verder dan de richtlijn – artikel 10, lid 2
Artikel 15	- Artikel 3 + 4 - Gaat verder dan de richtlijn – artikel 10, lid 2
Artikel 16	Punt 4 van de bijlage
Artikel 17	Punt 8 van de bijlage
Artikel 18	Punt 5 + 6 van de bijlage
Artikel 19-21: slotbepalingen	/

Artikel 10, lid 2, van richtlijn 98/58/EG houdt in dat de lidstaten, wat betreft de bescherming van landbouwhuisdieren, ook na 31 december 1999 (de uiterste omzettingsdatum van de richtlijn) “met inachtneming van de algemene bepalingen van het Verdrag, op hun grondgebied bepalingen [kunnen] handhaven of toepassen welke strenger zijn dan die welke in deze richtlijn zijn vastgesteld. Zij stellen de Commissie van de betrokken maatregelen in kennis”. Er kan worden aangenomen dat met het “toepassen” van dergelijke strengere maatregelen ook de invoering van nieuwe maatregelen, zoals de ontworpen regeling, wordt bedoeld, althans in zoverre die strengere maatregelen stroken met “de algemene bepalingen van het Verdrag”.

Het om advies voorgelegde ontwerp bevat een aantal bepalingen die te beschouwen zijn als strengere nationale maatregelen als bedoeld in artikel 10, lid 2, van richtlijn 98/58/EG.

De gemachtigde verklaarde dat zal worden voldaan aan de voormelde kennisgevingsverplichting.

7. Het ontwerp bevat vereisten voor het houden van kalkoenen in kalkoenenbedrijven. Het regelt aldus de uitbating van de betrokken ondernemingen en stelt bijgevolg voorwaarden voor het zich vestigen als kalkoenenbedrijf binnen het Vlaamse Gewest. De ontworpen regeling moet derhalve in overeenstemming zijn met de vrijheid van vestiging, zoals vervat in de artikelen 49 en volgende van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), zoals ook wordt bevestigd in artikel 10, lid 2, van richtlijn 98/58/EG.

Gevraagd om toelichting of het denkbaar is dat een natuurlijk persoon of rechtspersoon gevestigd in een andere lidstaat van de EU en EER, occasioneel en tijdelijk in het Vlaamse Gewest een kalkoenenbedrijf uitbaat, dan wel of dergelijke uitbating een duurzame vestiging impliceert, zodat enkel het recht van vestiging van toepassing is en niet het recht van vrije dienstverrichting, vervat in de artikelen 56 en volgende VWEU, antwoordde de gemachtigde dat de voorwaarden die door het ontwerp worden opgelegd aan kalkoenenbedrijven geen beperking inhouden van de vrijheid van vestiging noch van de vrijheid van dienstverrichting. Dezelfde voorwaarden die gelden voor de kalkoenenbedrijven uitgaande van personen gevestigd in het

Vlaamse Gewest, gelden ook voor personen die gevestigd zijn in een andere lidstaat. Bovendien is het volgens de gemachtigde praktisch onmogelijk dat een kalkoenenbedrijf bij wijze van dienstverrichting tijdelijk en occasioneel in het Vlaamse Gewest wordt uitgebaat door een dienstverrichter die is gevestigd in een andere lidstaat, omdat het uitbaten van een fokkerij voor kalkoenen “een continue tijdsbesteding door o.a. de reproductie- en opfokcyclus [veronderstelt]”. Indien alsnog zou worden geoordeeld dat de ontworpen regeling een beperking van de vrijheid van vestiging en/of dienstverlening zou uitmaken, kan de ontworpen regeling volgens de gemachtigde alsnog verantwoord worden vanuit de noodzaak om het dierenwelzijn te beschermen. Zij verklaarde in dat verband nog het volgende:

“Zoals aangegeven in de overwegingen (40) en (41) van de aanhef van Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 ‘betreffende diensten op de interne markt’, wordt dierenwelzijn volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie beschouwd als een dwingende reden van algemeen belang en als van openbare orde. Bovendien zijn de maatregelen niet discriminerend, is ingrijpen noodzakelijk en kan het beoogde resultaat niet op een minder beperkende manier bereikt worden. In dit verband kan ook verwezen worden naar het advies nr. 57.485/4 van 3 juni 2015 van de Raad van State waarin is geoordeeld dat onder deze voorwaarden een beperking van onder meer de vrijheid van vestiging en/of dienstverlening om redenen van dierenwelzijn gerechtvaardigd is.”

De Raad van State meent, zonder zich daarover op sluitende wijze te kunnen uitspreken, dat de ontworpen regeling gebillijkt kan worden in het licht van de voormelde verdragsbepalingen.³ Naast het gegeven dat geen verschillende behandeling wordt ingevoerd naargelang van de nationaliteit of de staat van herkomst, kan worden aangenomen dat de ontworpen regeling is ingegeven door een dwingende reden van algemeen belang, namelijk het waarborgen van het welzijn van dieren als wezens met gevoel, dat als dusdanig ook uitdrukkelijk is erkend in artikel 13 VWEU. Daarenboven lijkt de ontworpen regeling geschikt en noodzakelijk om die doelstelling te bereiken.

8. Het ontwerp raakt tevens aan de vrijheid van ondernemen, zoals vervat in artikel II.3 van het Wetboek van Economisch Recht en in artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Volgens het Grondwettelijk Hof kan deze vrijheid niet worden opgevat als een absolute vrijheid. Zij belet niet dat de economische bedrijvigheid van personen en ondernemingen wordt geregeld. De vrijheid van handel en nijverheid zou alleen worden geschonden indien die vrijheid zou worden beperkt zonder dat daartoe enige noodzaak bestaat of indien die beperking kennelijk onevenredig zou zijn met het nagestreefde doel.⁴

De in het ontwerp bepaalde voorwaarden zijn ingegeven door een wettig doel (het beschermen en verhogen van het welzijn van de in de fokkerijen gehouden dieren) en lijken proportioneel en niet-discriminerend.

---

³ Vgl. met de toetsing door het Grondwettelijk Hof van een verbod op het houden van dieren voor uitsluitend of voornamelijk de productie van pelzen, waarbij het Hof concludeerde dat geen schending voorlag van het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel, gelezen in samenhang met de artikelen 34, 35 en 49 VWEU (GwH 20 oktober 2016, nr. 134/2016, B.20-B.25).

⁴ Zie bijv. GwH 23 januari 2014, nr. 6/2014, B.34.

9. Artikel 3 van het ontwerp strekt ertoe kalkoenenbedrijven met minder dan tweehonderd kalkoenen vrij te stellen van de vereiste van de opmaak van het scorerapport voor voetzoollaesies (artikel 15 en de bijlagen). Dat geldt ook voor de mogelijkheid onder artikel 7, § 2, van het ontwerp om tijdelijk af te wijken van de maximale bezettingsdichtheid in geval van overmacht waardoor de dieren niet kunnen worden vervoerd. De gemachtigde bezorgde, in het licht van het gelijkheidsbeginsel, de volgende verantwoording voor de ontworpen vrijstellingen:

“Artikel 3 bepaalt dat het besluit niet van toepassing is op broeierijen en enkele limitatief opgesomde bepalingen die betrekking hebben op de controle van voetzoollaesies, zijn evenmin van toepassing op kalkoenenbedrijven met minder dan 200 kalkoenen. Het getal van 200 kalkoenen werd gekozen omdat dit de ondergrens is waarbij ook hobbyhouders zich moeten laten registreren in Sanitel (= een Belgisch systeem voor geïnformatiseerd beheer van de identificatie, de registratie en het toezicht op runderen, schapen, geiten, herten, pluimvee). Hoe meer kalkoenen iemand houdt, des te meer tijd en energie er dient besteed te worden voor de zorg van de dieren teneinde welzijnsproblemen te voorkomen. Het gaat met andere woorden niet om gelijke situaties.”

Het ligt voor de hand dat hoe meer kalkoenen men houdt, hoe meer zorg is vereist voor het waarborgen van het welzijn van die kalkoenen. Daarmee is evenwel nog niet verantwoord waarom bedrijven met minder dan tweehonderd kalkoenen worden vrijgesteld van een verplichting om voor elk toom een representatief aantal poten te controleren op voetzoollaesies en om daarover een scorerapport op te maken. Evenmin is daarmee verantwoord waarom bedrijven met tweehonderd kalkoenen of meer wel, en kleinere bedrijven niet, kunnen afwijken van de maximale bezettingsdichtheid in geval van overmacht waardoor dieren niet vervoerd kunnen worden. De verwijzing naar een grens voor de registratie in Sanitel is louter een administratief gegeven waarvan de relevantie voor het dierenwelzijn niet wordt aangetoond. Er zal dan ook een meer sluitende verantwoording moeten kunnen worden geboden in het licht van het gelijkheidsbeginsel.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

10. Gelet op hetgeen is uiteengezet in opmerking 3, moet in de rubriek “Rechtsgrond” in de aanhef ook nog worden verwezen naar artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en naar artikel 4, § 1, van de wet van 14 augustus 1986.

Artikel 7

11. Overeenkomstig artikel 7, § 3, van het ontwerp wordt de maximale bezettingsdichtheid in de stal verminderd met ten minste 10% als in twee opeenvolgende tomen van een stal een totaalscore in verband met voetzoollaesies wordt gemeten van hoger dan tachtig. In de nota aan de Vlaamse Regering wordt in dat verband het volgende vermeld:

“Indien de totaalscore te hoog was, zal het bedrijf onder een verhoogd toezicht worden geplaatst. Een verhoogd toezicht kan bestaan uit een controle ter plaatse of een administratieve bedrijfsopvolging.”

Op de vraag of een bepaling in die zin niet moet worden opgenomen in het ontwerp, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Bedrijven (= van honden- en kattenkwekerijen tot landbouwbedrijven) worden doorgaans door de inspectiedienst dierenwelzijn gecontroleerd hetzij naar aanleiding van een melding, hetzij naar aanleiding van een interne risicoanalyse. Het is dan ook in die zin dat de betreffende bepaling dient gelezen te worden.”

Indien het enkel gaat om een meer intensieve opvolging van het bedrijf door de afdeling Dierenwelzijn kan met die uitleg worden ingestemd. Indien echter dwingende gevolgen worden beoogd voor de kalkoenenbedrijven, moeten die in het ontwerp worden opgenomen.

Artikel 11

12. Wat betreft het buitenbeloop in artikel 11, § 2, 5°, van het ontwerp wordt in de nota aan de Vlaamse Regering het volgende uiteengezet:

“Het [buitenbeloop] dient tevens een oppervlakte te hebben die afgestemd is op de bezettingsdichtheid van de kalkoenen. Dit wil concreet zeggen dat het een oppervlakte dient te hebben van ten minste 30% van de binnenoppervlakte.”

Dit is een meer concreet vereiste dan de enkele vermelding in de ontworpen bepaling dat het buitenbeloop een oppervlakte moet hebben “die afgestemd is op de bezettingsdichtheid van de kalkoenen”. Met het oog op de rechtszekerheid en de praktische toepasbaarheid van de ontworpen bepaling zou dat percentage uitdrukkelijk moeten worden vermeld.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Yves DEPOORTER

Jeroen VAN NIEUWENHOVE